

Ova priča je napisana za projekt „Novel 01: u potrazi za Džun-ho Lijem“, koji predstavlja zbirku naracija vizuelnih umetnika. Organizator projekta, Dae-bum Li, tražio je od učesnika da u svojim pričama, prema sopstvenom nađenju, dodele odgovarajuću ulogu liku po imenu Džun-ho Li.

Nije A nego B (Ovo nije A nego B)¹

Jun-ho Li² rođen je 1925. godine u Kunsanu, korejskoj provinciji Džeonbuk. Vodio je borbu protiv kolonizacije Koreje od strane Japana. Doprineo je korejskoj borbi protiv Japana tako što je obznanio njenoj javnosti činjenicu da su mnogi korejski studenti, koje je japanska armija mobilisala u okolini Mandžurije, u Kini, dezertirali i pridružili se borcima za nezavisnost Koreje. Takođe je pokušao da reorganizuje te grupe, kako bi ih učinio efikasnijim. Džun-ho Li je bio jedan od retkih izvorno hrabrih i pravednih intelektualaca u korejskoj istoriji, što je mi je otac stalno ponavljao. Džun-ho Li je takođe bio otac njegovog prijatelja.

Svake večeri, pošto bi počeo da pije, otac bi počastio moju majku i mene pričama o Džun-ho Liju. Morali smo da trpimo njegove konstantne hvalospeve neustrašivosti i patriotizmu gospodina Lija. Umeo bi on tako do kasno u noć. Moj deda, očev otac, je bio čovek slobodnog duha koji nikad u životu nije duže imao ozbiljan posao. Očevo poštovanje prema gospodinu Liju verovatno je i proisteklo iz prezira prema njemu. Kako inače objasniti njegovu neuobičajenu strast i duboku sklonost ka Džun-ho Liju? Otac mi je to ime nadenuo i pre nego što sam se rodila. Možete pretpostaviti kako se osećao kad se ispostavilo da sam devojčica, a ne dečak. Ipak, insistirao je na imenu.

Tako sam postala Li, Jun-ho. Predajem deci Engleski u maloj pomoćnoj školi blizu moje kuće. U školi, jedan direktor je šef dvoma učiteljima Engleskog, uključujući i mene, dvojici učitelja matematike, i jednom učitelju Korejskog. Osim mene i knjigovođe, svi koji rade u školi su muškarci. Posao počinje u tri sata popodne, a završava se u 10 uveče. Moja svakodnevna rutina na poslu uglavnom se ne menja. Deca su na nastavi 80 minuta, a potom imaju 10 minuta pauze, da promene učionice. Nakon haotičnog desetminutnog odmora, svi učenici nestaju iza vrata učionica, i opet je tiho narednih 80 minuta. Ako neko dete napusti predavanja, zamenjuje ga novo – gotovo identično u svakom pogledu. Uvek predajem istu englesku gramatiku razredu A utorkom, a razredu B četvrtkom. Nema razloga da im predajem novo iz gramatike ili

---

¹ Jang, J. 1992. *Man-to-Man Advanced English II: Gerund*. Seoul: Man-to-Man. p30

² Li, Džun-ho (17.10.1925 ~): rođen u Kunsanu, korejskoj provinciji Džeonbuk. Pred kraj japanske okupacije, borio se za nezavisnost Koreje. Predvodio je borbu za nezavisnost objavljujući poraz Japana u Drugom svetskom ratu, i mobilisajući druge korejske lidere. Nosilac je brojnih odlikovanja.

kompozicije – potrebno je samo da im ‘uteram’ osnovno iz gramatike i sintakse, što im treba za prijemni ispit za fakultete. Ne čudi onda što nema studenata koji bi se interesovali za bilo šta novo i različito. Kad nisam na času, pripremam materijal za studente, praveći tačno 10 primeraka.

Danas je šestoro dece preda mnom još jednom istrajalo 80 minuta. “U redu, završićemo današnji čas ponavljanjem pomoćnih glagola koje smo učili na prethodnom. ‘Rađe bih umrla nego živela obeščašćena.’³ Može li neko ovo da mi parafrazira. Učili smo to na prošlom času. Upotrebite glagol koji počinje sa ‘p’.” Deca me gledaju praznih pogleda, praveći se da o tome nikad ništa čuli nisu. Neka pokušavaju da izbegnu da me pogledaju u oči, dok druga pakuju torbe spremajući se da krenu kućama. Svakog dana ista scena. Podižem glas: “Kako ste svi mogli da zaboravite ovo?! Znete za izraz preferirati A u odnosu na B. Možete da parafrazirate: ‘Preferiram umiranje u odnosu na život u beščašću!’ Ako ne učite marljivo, kako mislite da uspete u životu? Bez dobrog rezultata na testu Engleskog, kako mislite da postignete uspeh?” I pre nego što stignem da završim, jedno dete uzvraća: “Vaš Engleski je dobar, ali niste uspešni!” Ostala deca počinju da se kikoću. Ja sam bez teksta. Više mi je muka i od osamdesetminutnog repetitivnog podučavanja i od ovih beznadežnih učenika. Mrmljam za decom koja praktično istrčavaju iz učionice sa svojim odavno spakovanim torbama: “‘Rađe bih A nego B’ ima isto značenje kao ‘preferiram A u odnosu na B’. ‘U odnosu na’ je ovde predlog, pa iza njega morate upotrebiti imenicu ili glagol u obliku gerunda umesto prostog oblika glagola. Razlikujte ga od infinitiva...” Ove engleske reči osećaju se u ustima nekako zrnasto, poput peska.

Otac mi je stalno govorio da treba da budem značajna ličnost poput gospodina Lija. Često mi je držao predavanja o tome kako ne bi smela da osramotim njegovo ime. Moram da budem pravedna i hrabra kako bih mogla da hodam uzdignute glave, iako sam žensko. Nisam sigurna je li na moju odluku da studiram društvene nauke uticaja imao očev apstraktni patriotizam. Kako bilo, počela sam da studiram sociologiju, i istina je da je u mom odseku bilo puno kolega koji su bili aktivisti. Sećam se mnogih noći kada smo posrćući od pića beskrajno raspravljali o politici u debatama iz kojih nikad nije proistekao niti jedan zaključak. Ne sećam se slogana koje smo tad zapevali, ali se jasno sećam kako nam se zadah osećao na alkohol i dim cigareta. Takođe ne mogu da zaboravim skup koji smo organizovali radi očuvanja naše javne zelene površine (koju su na kraju asfaltirali i pretvorili u parking), godišnji štrajk radi smanjenja školarine (koji je svake godine održavan bez izuzetka), niti napete, žestoke demonstracije, zajedno s studentskim savezom, u znak protesta protiv reakcionarnog programa konzervativne vlade. U to vreme, rekla bih da sam smatrala da je to način da opravdam svoje ime – Džun-ho Li, značajna persona koja se zalaže za pravdu. U stvari, trebalo je da shvatim da je, da bih bila značajna osoba za vreme u

---

³ Jang, J. 1992. *Man-to-Man Advanced English IV: Auxiliary Verbs*. Seoul: Man-to-Man. p19

kojem živim, potrebno da studiram Engleski ili da se priprelim za državni ispit, što bi pre podrazumevalo zatvaranje u školsku biblioteku, nego pridruživanje studentskoj uniji i učestvovanje na protestima.

Te godine kada sam diplomirala, Koreja je imala problema s MMF-om. Mediji su bili preplavljeni vestima o kobnoj stopi nezaposlenosti i dramatičnim pričama o ljudima koji su ostali bez posla. Čak smo sebe nazvali "Prokletima", onima koji su morali da napuste školu u vreme najgorih uslova na tržištu rada u novijoj istoriji. Kako bi izbegli stvarnost izvan škole, neki moji drugovi, pošto su bili muškarci, otišli su u vojsku, dok su se drugi, koji su već bili spremili novac, pripremali da upišu više škole ili da školovanje nastave u inostranstvu. Ja nisam mogla ni jedno ni drugo. Otplaćivala sam studentske kredite i školarinu za prethodne četiri godine. Otac je takođe želeo da nađem posao što pre, pošto je primoran da se ranije penzioniše. Kao rezultat, završila sam školu u godini koju su svi drugi izbegavali. Naravno da nije bilo posla za mene s diplomom iz sociologije s jedva prosečnog fakulteta i dosijeom studentskog aktivizma umesto dobrih ocena ili kvalifikacije iz Engleskog.

Opet je tri sata. Danas mi prvi čas počinje u pet. Kako se polugodište približava, moram deci da priprelim materijal za poseban polugodišnji ispit. Različite škole koriste različite udžbenike, od različitih izdavača. To znači da treba da priprelim poseban materijal u zavisnosti od škole. Deok-pong i Nam-jong srednje škole koriste Jihak-sa knjigu. Baek-von i Hjun-kjung škole predaju iz Dong-a knjige. Dong-nam škola jedina koristi Čeon-jae knjigu, koja me baš nervira. U svakom slučaju, sa približavanjem polugoda, moj radni život se poboljšava. Kako deca dolaze odvojeno jedni od drugih, imam više slobodnog vremena nego obično, a i časovi se završavaju ranije. Ali danas deluje previše prazno. U zbornici smo samo ja i drugi učitelj Engleskog. Pratio je kretanje berzanskih akcija putem interneta, kada podiže pogled ka meni: "Tiho je danas? Gospodin Ju, učitelj Korejskog je povraćao na poslu. Bilo je baš ludo. Direktor se izdrao na njega, čak ga je gađao saksijom. Onda je direktor izašao na cigaretu s velikim učiteljem matematike, a gospođica Li je morala da ode do prodavnice. Delovalo je kao da je u šoku, ali do sad je sigurno okej. Isto tako, nisam video Parka, drugog učitelja matematike. Verovatno danas ima kasnije časove." Shvatam. Učitelj Korejskog se preziva Ju. Radimo u istoj školi već pola godine, a ja mu ne znam ni ime ni prezime. Koga briga? I onako će uskoro doći novi učitelj Korejskog. Samo mu zavidim što je u mogućnosti da ode iz ovog pakla. U tom ulaze direktor i stariji učitelj matematike. Direktor deluje zabrinuto, samo je prošao pored nas, ne konstatujući nas. Zalupio je vratima. Bam! Za njim priđe stariji učitelj matematike, s neprijatnim kežom na licu. On je visok i debeo. Nosi male naočare koje mu čvrsto stoje na bledom, bucmastom licu. Nije samo kako izgleda - čovek se i ponaša kao svinja. Već dugo radi u ovoj školi. Neka deca se prijavljuju baš ovde samo zbog njegove reputacije. Pošto učenici plaćaju školu, mora biti da lepo zarađuje: "Najviša plata posle direktora", kako voli da se pohvali. Brbljiv je i ima jeftine fore. "Jun-ho, samo radi isto što i ja! Kupio sam ženi auto ovoga puta. Znaš 'Optimu'? Kupio sam ženi 'Optimu' boje žada, tako da svašta radimo ovih dana." Takođe voli da priča o klubovima za gospodu. "Džun-ho, možda nisi još čula, pošto si tako mlada i naivna. Ako pođeš u klub za

gospodu, onaj gde noć košta 2 miliona vona⁴, može te uslužiti Son-jong Hvang, koja je bila poznata glumica. Kakva je to kučka, ljudi kažu da je baš dobra u seksu. Pa, ima veoma tanke gležnjeve. Džun-ho, siguran sam da znaš šta rade kučke s vitkim gležnjevima”, govori mi odmeravajući mi noge. Osećam se kao da mi crvi gmižu po nogama. Zamišljam da mu pljujem svoje energetske piće u lice. Pljuc! Prokleta, glupa, prljava svinja. Tad direktor izađe iz svoje kancelarije i reče: “Džun-ho Li, molim te preuzmi Juove časove Korejskog danas. Možeš samo da puštaš deci kasetu, da vežbaju slušanje. Okej? Lako je.” Muka mi je od sopstvenog života.

Srela sam starog druga iz generacije, koga nisam videla neko vreme. Bili smo bliski prijatelji za vreme studija, zajedno smo se muvali po raznim studentskim aktivističkim grupama i zajedno smo pohađali časove sociologije. Strastveno je insistirao na tome da moramo biti svesni načina na koji se strukture vlasti odnose prema nama, i kako je to utkano u naše kulturne i društvene vrednosti, tumačeći ideje Antonia Gramšija. Često je ponavljao da moramo biti na oprezu i čuvati stvari koje prihvatamo zdravo za gotovo. Takođe mu je dobro išao Japanski. Prezirao je politiku vlade koja je isključila Japanski jezik sa liste ispita stranih jezika na državnim fakultetima, dok je u isto vreme tolerisala japanske kolaboracioniste na vlasti, unutar konzervativne stranke. Voleo je Harukija Murakamija. Sećam se blagog izraza njegovog lica i stidljivih osmeha, dok je pričao o Murakamijevim knjigama. Sad radi u banci, već ima dvoje dece, u braku s kolegicom iz banke. Pošto preko nedelje radi, a vikende provodi s porodicom, dugo već nismo u prilici da se viđamo. Mislim da nam je ovo bio tek drugi susret otkako se oženio. Dok je pekao svinjetinu na roštilju, u restoranu, ispričao mi je o svom životu ovih dana. Posao mu počinje u devet ujutru, a završava se oko pola jedanaest noću. Dok se banka ne zatvori, u četiri popodne, uglavnom je zauzet trivijalnim zaduženjima, za šalterom – njegov pravi posao počinje u četiri. Kad završi s poslom, žuri kući da okupa decu, i tek onda može u krevet. Pošto on i njegova žena oboje rade u banci, mogu i da sklone nešto novca na stranu. Kako bi uštedeli još malo, žive kod njegovih roditelja. Kaže: “Moj drugi sin je upravo progovorio. Upamtio je da ponekad kupim kukuruzni čips na putu kući, kod babe na čošku, pa stalno ponavlja ‘tata, tata, baka, kuzni cips’ kad se vratim kući. Zar to nije slatko? Kaže ‘kuzni cips’ umesto kukuruzni čips!” Smeška se. Ne kapiram što je to smešno. Prestaje da se smeje i kaže: “Ne razumeš jer još uvek nemaš decu. Nego, kad ćeš ti da se udaš, Džun-ho? Bolje da požuriš, ako uopšte nameravaš. Deca koštaju, bolje ih je imati dok si još mlad. Bilo bi teško kad bi se penzionisala dok ti se deca još uvek školuju. Je l’ tako?” Popili smo bocu sodzua te večeri. Na kraju večeri je rekao: “Džun-ho, sećam se naših univerzitetskih dana kad smo pričali o Murakamiju. Znaš koliko volim Haruki Murakamija.” Tad sam se malo postidela.

Ponovo je tri po podne. Dok ulazim u školu, svinjoliki učitelj matematike mi ocenjuje garderobu, odmeravajući me. “Džun-ho, danas si obukla haljinu s kapuljačom! Lepo! U njoj izgledaš mlado poput Hajdi, devojčice iz Alpa u onom porno crtaću. Lepo, lepo, 6.7!” Prokleta svinja. Uh kako

---

⁴ 1.700 američkih dolara

bih ti pokazala, ti prljava, glupava svinjo. Štampam u 10 primeraka test širine fonda reči i današnju lekciju iz gramatike. Jedan primerak za moj dosije, jedan za direktora, dva dodatna i šest za učenike. Taman kad sam završila štampanje, svinja me ponovo zove: “Džun-ho, znaš li zašto je Kjung-su potišten?” Kjung-su Park je drugi profesor matematike u školi. Diplomirao je na istom univerzitetu kao i svinja. Svinja ga gleda s visine jer je Park, mlađi učitelj matematike, upisao školu godinu dana posle njega. On je u ranim četrdesetin, a još uvek neoženjen. Svinja nastavlja: “Znaš, on crče da se oženi. Malo pre nego što si nam se ti pridružila, probao je da se učlani na sajt za traženje partnera, ali su ga momentalno odbili. Možeš li da pogodiš zašto? Bože, to je da crkneš od smeha! Zato što je ćelav! Jesi li znala da ni hendikepirani ni ćelavi ne mogu da se prijave na sajt za traženje partnera? To je kao da je hendikepiran, kao da je bogalj!” Svinja skiči od smeha, zajapurivši se, i skoro da se davi. Sedeći za kompjuterom koji stoji na stolu za mlađe učitelje, Kjung-su podiže glavu. “Hej, ne vređaj me! Devojke u klubu za gospodu više vole sa mnom nego s tobom!”, reče nam, osmehujući se ponosno. Naravno, svinjski matematičar smesta odgovara: “Koji kreten! Naravno da više vole s tobom nego s mojom debelom guzicom ili s našim šezdeset-i-kusur-godišnjim šefom. Čestitam! Džun-ho, pomози momku! Kjung-su, šta misliš o Džun-ho? Možda je malkice matora, ali kladim se da izgleda dobro kad se dotera?” Svinja se kikoće, gledajući u mom pravcu. Moroni. Svinja. Odvratna debela svinja. Krijem se iza monitora, manja od makova zrna.

“‘Bilo šta je ne zadovoljava.’⁵ Deco, šta mislite, da li je ova rečenica pravilna?” Jedno dete odgovara: “Da, ispravna je.” Ispravljam ga: “Ne, nije. Ako želite da kažete ispravno, reći ćete ‘Ništa je ne zadovoljava.’ Negacija uvek ide na početak rečenice. U tom slučaju, ako prebacite rečenicu u pasivni oblik, možete pomisliti da kažete ‘Ona je zadovoljna s ničim’, što nije ispravno. Kao što sam već govorila, negacija ne voli da bude na kraju rečenice, te je morate odvući na početak. Kao rezultat, ako želite da pomenite ‘Ništa je ne zadovoljava’ u pasivni oblik, treba da kažete ‘Nije zadovoljna ni sa čim’, razdvajajući ‘ništa’ na ‘ne’ i ‘šta’.” Učenik koga sam ispravila, žalio se: “Ne razumem! Žašto mora da bude tako komplikovano? Svi znamo da je ona samo nesrećna i neprijatna, pa zašto onda ima pravilan način i nepravilan način da je opišemo? Je li zaista tako duboka?” Deca počinju da se kikoću. Onda drugo dete podigne ruku: “Čas je gotov, gospođice!” deca se spakovaše da krenu kućama. Mrmljam: “U redu, deco. Zar nije teško shvatiti negativan oblik pasivne rečenice? Ponovićemo sledećeg puta. Bar se setite da upotrebite predlog pored ‘zadovoljna’, kako biste mogli da koristite izraze kao ‘biti zadovoljan sa’...” Više nikog nema u učionici. Brišem kedu s table. Pretvara se u beli prah i pada po meni poput sumaglice.

Na meniju za večeru koja se dostavlja u školu obično jedno te isto – lignje u prženom pirinču iz prodavničice koja je odmah iza škole. Direktor je preporučio mesto te jedemo brzo, bez sporednih jela i dodatnih štapića, i prilično je ukusno. Lignje u prženom pirinču večeram četiri

---

⁵ Jang, J. *Man-to-Man Advanced English III: Passive Voice*. Seoul: Man-to-Man. p265

puta nedeljno. Ako mi se jede nešto drugo, poručim kimči prženi pirinač – možda jednom nedeljno. Večeram s ostalim učiteljima koji su u tom trenutku na pauzi, za stolom koji prekrijem novinama da ga ne bih isprljala. Danas su tu svi osim direktora. Dok večeramo u tišini, uz upaljen televizor, mlađi učitelj matematike progovara: “Džun-ho, šta radiš posle posla. Mogli bismo u bioskop?” Pre nego sam stigla da ga odbijem, svinja podivlja ko ludak: “Šta? Hoćete li se stvarno navatati večeras? Ah, vas dvoje...! Bravo, Kjung-su. Moraš da pustiš ženu da legne na krevet na prvom sastanku. Džun-ho, znaš li da su ćelavi ljudi izdržljiviji, te da zaista umeju da zadovolje ženu? Moraš biti zahvalna svakom čoveku koji te pozove u izlazak i zadigne ti suknu. To je velika usluga, s obzirom na tvoje godine. O-kej! Moj dečak se najzad ženi. U-raa!” Onda se zakikota, razjapivši usta tako da mogu da vidim sve što je sažvakao. Ah, stvarno odvratno. Ne razumem kako Kjung-su može da se smeška njegovim pošalicama. Kjung-suovi zubi se kompletno vide između njegovih debelih usana, masnih od lignjinog ulja. Povraća mi se. Pa ipak nastavljam da punim usta hranom. Drugi učitelj Engleskog ranije završava obed i ustaje, govoreći: “Ne čini li vam se da je danas bilo nešto manje lignji u porcijama?”

Danas za ručkom, moj otac, po običaju, ispi piće i poče: “Kad god sam, kao dečak, išao kod Dun-ho Lija, kuća je uvek bila puna gostiju. Bili su tu da vide je li sve u redu, i da pripomognu ako treba. Jednom sam kod gospodina Lija video čoveka u belom formalnom odelu s fedora šeširom. Pomislio sam kako taj čovek ima izvanredno oštre oči. Naknadno saznam da je to bio Do-ham Kim⁶! Čak je i taj gangster dolazio da oda priznanje gospodinu Liju. I to nije sve. Nikad nisam video ni nanose snega ispred njegove kuće. Kol’ko god da bi napadalo, njegove komšije bi očistile sneg ispred njegove kuće, čak i kad ne bi mogli da izađu na kraj sa svojim.” Mama i ja ne progovaramo. Samo ručamo u tišini. Osećam stres jer znam u kom pravcu priča kreće: “Ljudi su poštovali njegovu hrabrost i čast u borbi za našu zemlju. Godine 1942., dok je još bio mlad, Japanci su ga mučili u zatvoru...” Čula sam negde da žvakanje samo jednom stranom usta krivi facijalne mišiće. Dok moj otac priča o svim mukama koje je Džun-ho Li preživeo, udarac po udarac, žvaćem hranu, zalogaj po zalogaj, brojeći svaki zagrižaj: jedan, dva, tri s leve strane, jedan, dva, tri s desne. Evo ga: “Šta, do đavola, radiš sa svojim životom, Džun-ho? Dao sam ti ime po gospodinu Liju, nadajući se da ćeš ga opravdati. Gde ti je ambicija, poziv? Šta, bestraga, nije u redu s tobom? Jedva se dižeš iz kreveta u podne i provodiš ostatak vremena natežući se s decom u pomoćnoj školi odma’ iza ćoška. Zašto ne spremiš državni ispit, pa da možeš da nađeš pravi posao, pa bi možda mogla da započneš i karijeru, Džun-ho? Tvoje ime je Džun-ho Li. Seti se Džun-ho Lija, tvog imenjaka, i kako se borio za našu zemlju još dok je bio mlađi nego ti sad! Moraš da se takmičiš najboljima da bi postigla uspeh! Šta misliš da radiš, zaglavljena s poslom bez perspektive, s glupom decom?” Čula sam sve to i ranije, ali danas mi se teže da tolerisati

---

⁶ Kim, Do-han (15.5.1918. – 21.11.1972.): rođen u Seulu. Njegov otac, Kim Džva-Džin, bio je poznati borac za nezavisnost Koreje. Pred kraj japanske okupacije, Do-han je bio poznati mafijaš koji je vodio brutalni rat za uticaj protiv japanske mafije, Jakuzi. Postao je kongrsman 1954. godine, devet godina pošto je Koreja postala nezavisna.

nego inače. Možda imam blagu groznicu. Boli me glava i muka mi je. Mama odmahuje rukom sugerišući da je bolje da idem odmah posle ručka.

Odlazim ranije kako bih svratila u apoteku po aspirin. Nakon toga se vraćam u školu. Oče, nisi jedini koji je nezadovoljan mojim životom. Ni ja sama nisam zadovoljna. Muka mi je od ovakva života, koji, čini se, traje u nedogled. Da, umorna sam. Zavidim ljudima koji su živeli u vreme kada je bilo stvari vrednih borbe. Oni mora da su osećali istinsku strast, s obzirom da su imali stvarne neprijatelje i cilj u koji su verovali. U svom životu se osećam prazno, i istrajavam jer se to od mene očekuje. Stižem u školu, a tek je dvadeset do tri. Mora da sam pogrešno proračunala u koje sam vreme izašla iz kuće. Još je dosta rano. Dok zlovoljna ulazim u školu, gospođica Li, knjigovođa, učtivo klima glavom. Zbornica je prazna, što znači da niko još nije stigao. Knjigovođa kreće ka vratima, govoreći: “Em... Džun-ho, pošto si stigla ranije, mogu da skoknem do banke. Molim te pripazi ovde, vraćam se za minut.” Sedam za kompjuter da priprelim materijal za današnji čas. Biće posvećen obliku ‘za-infinitiv’. ‘Za-infinitiv’ kao pridev. (1) Kad se koristi kao predikatski pridev, ponekad sugeriše predodređenost: ‘Dan je bio za odrediti sudbinu Koreje.’⁷ Pojavljuje se svinja. “O, Džun-ho Li, stigla si ranije. Obukla si moju omiljenu haljinu. Bože! U njoj ti dupe izgleda malo ravno, ali ti noge izgledaju duže. To je seksi. Imaš lepe, tanke gležnjeve, mada nisam siguran za ostatak tvog tela.” Prokleta svinja, kako patetično. Još uvek me ne prolazi glavobolja, kao da mi neko zakucava eksere u glavu. Gutam još dva aspirina. Ignorišući glupu svinju, nastavljam s kucanjem materijala. ‘Razdvojeni infinitiv: nastojali smo se hrabro odupreti neprijatelju.’⁸ Onda je direktor stigao s mlađim matematičarem, otvarajući vrata: “Dobar dan. O, Dun-ho Li, stigla si ranije. Dobro je, taman na vreme. Imam nešto s tobom da popričam. Pre par dana nazove me majka jednog od naših učenika. Zvala je da se požali kako nemamo časove nedeljom. Majke danas žele da njihova deca uče bez prestanka. Druge škole su počele s časovima nedeljom. Šta kažeš, Džun-ho? Možeš li da postigneš da držiš časove nedeljom? Šta uopšte radiš nedeljom? Znam da ne ideš u crkvu, a nemaš ni muža kome bi kuvala, je li? Nemoj gubiti vreme u igrajući se. bolje da praviš pare i nedeljom, nego što ubijaš vreme. Zar se ne slažeš? Hoćeš li prihvatiti? Džun-ho, to i nije pitanje. Već sam obavestio sve naše roditelje o planovima.” Na sve to, mlađi matematičar mi daje Vita 500⁹, namigujući mi svojim ružnim okom. ‘Za-infinitiv’ kao imenica: ‘Odlučila se za dati ostavku.’¹⁰

---

⁷ Jang, J. *Man-to-Man Advanced English IV: To-Infinitive*. Seoul: Man-to-Man. p229

⁸ Ibid, p260

⁹ poznat energetska napitak u Koreji, sadrži vitamin C

¹⁰ Ibid, p226

Jedne majske noći, 1942. godine, Džun-ho Li ušeta u policijsku stanicu Džong-ro¹¹, sa bombom oko grudnog koša. Zna da su mu to možda poslednji trenuci u životu. Noćna tama je dublja no što je uobičajeno. Ne može da prestane da misli na majku, koja je stalno u suzama od brige za njega. Te noći, majčinska intuicija govorila joj je da nešto nije u redu, te ga je dopratila do vrata, stežući mu ruku i odbijajući da ga pusti. Kada se najzad otrgao, video joj je suze u očima. Gruba površina njenih hladnih ruku zadržava mu se u sećanju. Za sekund okleva – “da li da se ovde zaustavim?” U tom dva japanska oficira izadoše iz stanice, krećući žurno ka njemu. Jun-ho Li se sakri u obližnjoj senci. Usta mu se osušise, a leđa mu obli hladan znoj. Je li to od analgetika? Sve je lakše nego šta sam očekivala. Lagano se uzdižem iza kompjuterskog monitora i grabim Vita 500 iz Kjung-suove šake. Bacam ga u pravcu svinjinog stola. Boca leti do stola i razbija se u param parčad. Krc! Žuta tečnost – boje urina – teče na njegovu tastaturu. Svinja viče: “Šta, do đavola!” direktoru, razjapivši usta od šoka. Kažem jasno da me svako čuje: “Neću više ovako da živim.” Uzimam svoju torbu, okrećem im leđa, i išetam kroz vrata. Kroz zvonjavu zvona okačenog o do vratku, razabiram direktorov glas: “Šta vam je? Gospođice Li! Džun-ho Li! Učiteljice Engleskog! Šta, do đavola, zamišljate? Smesta se vratite! Hej, vi tamo! Džun-ho Li! Džun-ho Li!” Ali ja se ne osvrćem. U tamnoj noći bez meseca, samo dva Džun-ho Lijeva oka se vide, kako fiksiraju japanske policajce, koji sijaju u belom.

* Ova priča je zasnovana na ideji arhiviranoj u Zaboravljenim idejama (Forgotten Ideas), projektu italijanske nadzornice Cecilije Kuide (Cecilia Cuida), koja sakuplja napuštena projekte, ideje i planove umetnika, kustosa, akademika, pisaca i drugih kreativnih umova. Ova konkretna ideja pripada mikolaju Lozinskom, poljskom piscu, kome je bila tema za priču. Mikolaj planiraše da napiše roman u osobi koja se identifikuje s poznatom ličnošću istog imena, ali je, avaj, napustio temu.

* Ova priča je u originalu napisana na korejskom.

---

¹¹ Policijska stanica Džong-ro je bila glavni islednički centar za korejske borce za nezavisnost u vreme japanske okupacije. Bila je zloglasna zbog brutalnog mučenjatzatvorenika. Danas je u funkciji kao najveća policijska stanica u centru Seula.